కవ్వింత కథలు

-వేదాంతం శ్రీపతిశర్మ

(ముందుగా ఓ మాట)

అందమైన ఆలోచనలన్నీ సాహితీ వినీలాకాశంలో తారల వలె ప్రభవిస్తూనే ఉంటాయి. ఒకటి పద్యం, ఇంకొకటి కథ, ఒకటి నాటకం, ఇంకొకటి నవల, ఒకటి వ్యాసం, ఇంకొకటి కవిత, మరొకటి కావ్యం.. ఇలా మనసును చంద్రుడిగా మలచినప్పుడు చుట్టూతా మెరిసేవన్నీ ఆలోచనల నక్షత్రాలే. కాకపోతే ఈ 'తారాశశాంకం' అందరినీ ఒకలాగే అలరిస్తుంది అనుకోవటం సరికాదు. ఒక్కొక్కరికి ఒక్కో నక్షత్రం సరిపోయినట్లు ఒక్కొక్కరి మనస్తత్వం ప్రకారం ఒక్కో సాహితీ ప్రక్రియ ఆనందాన్ని అందించటం సహజం.

ఆలోచనల అంతరంగం ఒక తరంగంలా సాగి శబ్దాలను తాకి పదజాలంలోకి అల్లుకుని ఒక రంగవల్లిలా రంగరించుకున్న వేళ కవిత్వం అనేది పద్యంలా కనిపించవచ్చు, కవితలా అనిపించవచ్చు.. కథలా కూడా దర్శనమివ్వవచ్చు.

అవధాన ప్రక్రియలో సమస్యాపూరణంలాగా, దృశ్యకావ్యం లేదా నాటక ప్రక్రియలో గర్భాన్ని ఆవిష్కరించే విధంగా కవితకు కథ వ్రయటం అనేది తెలుగు సాహిత్యంలో ఒక వినూత్నమైన ప్రయోగం! 'కవిత' అనే పేరుగల అమ్మాయి రచయితకు తన కవిత ద్వారా పరిచయం అవుతుంది. అమ్మాయి అందిస్తున్న కవితలకు రచయిత కథలను సృజించి ఆమెకు మెయిల్ చేస్తూ అంటాడు. అలా పరిచయం పెరుగుతూ ఉంటుంది. కవిత తన కవితలో పలు అంశాలను స్పృశిస్తూ అంటుంది. ఇవి ఎక్కువగా స్త్రీ పురుష సంబంధాలు, బంధాలు, అనుబంధాలు, రాగద్వేషాలు, సౌందర్యారాధన, తప్పించుకోలేని జీవిత సత్యాలు.. కానీ ఎన్నో విషయాలు రసవత్తరంగా సాగిపోతూ ఉంటాయి.

కవిత రచయితను సవాలు చేస్తోందా లేక పరీక్షిస్తోందా లేక తన స్థాయిలో జీవిత భాగస్వామిని ఎంచుకుంటోందా అనే ఆలోచనలు కలుగుతాయి. ఇటు ప్రక్క రచయిత తన కథలలో అందించిన కవితలోని ప్రాణాన్ని పైకి చూపుతూనే సరికొత్త పరిస్థితులను ఎత్తి చూపటం కూడా జరుగుతూ ఉంటుంది.

కవితలోని వృత్తం, కథలోని ఇతివృత్తం కొన్ని సందర్భాలలో మమేకం కావటం, కొన్ని సందర్భాలలో సమానాంతరంగా సాగటం జరుగుతాయి. కవిత కోసం కథ వ్రాయటం అనేది కత్తిమీద సాములాంటిది. సామాజికపరమైన సంఘటనలను సృష్టించాలా లేక సహజంగా ఉన్నవాటిని మాలికలా అల్లి 'కవిత'ను ముగ్గులోకి దింపాలా అనేది విషయాన్ని ఆధారం చేసుకుని రచయిత ఎంచుకోవలసిన మార్గం.

కవిత పరిచయమవటం, కథ వ్రాయమనటంం వంటివి 'కథాకౌముది' ద్వారా జూన్ 20ఆ6 http://www.koumudi.net/Monthly/20-6/june/june_20-6_kadhakoumudi_5.pdf సంచికలో 'వీలునామా' అనే కథలో మీరు చూడవచ్చు.

కవితకు కథ అనే ప్రక్రియలోని కవ్వింత వింతగానే మిగిలిపోతుందా, ఇద్దరికీ ఈ రసవత్తర స్థాయిలో అనుబంధం ఏర్పడుతుందా అనేది చివరి వరకు కవ్విస్తూనే ఉంటుంది.

వేదాంతం వేంకట సత్యవతి యిస్తున్న కవితలకు కథలను వేదాంతం శ్రీపతిశర్మ అందిస్తున్నారు.

****

ఇది కథ కాదు

కవిత ఏదో కలవరంలో ఉన్నట్లుంది.

'రకరకాల ఆలోచనలొస్తున్నాయి' చెప్పింది.

'ఎందుకలాగ?'

'మనం కేవలం కాగితం పడవల్లాగా కలుసుకున్నామా? లేక నిజమైన అంతరంగం ఉన్నదా?'

'అంతరంగం అంటే?'

సూర్యాస్తమయం అవుతున్నప్పుడు కనిపించే కాంతి కొద్దిగా ఆమెను నుదుటి మీద మెరుస్తోంది. దానిని వద్దంటూనో లేక కొద్దిగా కురులను సద్దుకుంటోందో తెలియదు. ఈ సాయంత్రం కొద్దిగా ఎక్కువగా అందంగా ఉంది! నేనడిగిన ప్రశ్నకి కొద్దిసేపు ఆలోచించింది. ఈ మధ్య ఆడవాళ్ళు నాకు రెండు సందర్భాలలో పూర్తిగా అందంగా కనిపించటం జరుగుతోంది. ఒకటి ఏదైనా ఆలోచిస్తున్నప్పుడు, రెండు ఏదీ ఆలోచించే అవసరంలేనప్పుడు.

'వివాహం అనేది కేవలం ఇద్దరు వ్యక్తులకా లేక రెండు కుటుంబాలు కలిసినప్పుడా? ఈ ప్రశ్న బాగా ఆకట్టుకుంటోంది'

'కవిత కథతో కలసినా, కథ కవితతో కలసినా అనాదిగా ఉన్న ఆలోచనలతో, అక్షరాలతో, భావజాలంతో, ఒక కాగితాన్ని ఆధారం చేసుకుని ఓ సరిక్రొత్త కలయికను ఏర్పరచి మనుగడ సాగించాలి. అవునా?'

'అవును. దారాలు తెంపేసుకున్న గాలిపటాలు ఆకాశంలో ఎగురుతూ ఎంతగా కలసిపోయినా ఎటుపోతాయో చెప్పటం కష్టం అనిపిస్తోంది.

'ఈ కాలంలో కొందరు పెద్దలు అనుభవిస్తున్నది నిన్ను కలత పెట్టినట్లుంది'

అలా నాలుగడుగులు ముందుకు వేసాం.

'ఏది పాత? ఏది క్రొత్త?...' చెప్పింది.

'ఏది పాత? ఏది క్రొత్త?

తెగిన గాలిపటాల సంగమం
మనమెరుగని శూన్యంలో
నిలకడగల ఉనికి వాటికెక్కడ?
వేళ్లూనిన వృక్షం చిగురుల వ్యాప్తి
హర్షదాయకం కదూ?
శూన్యం నుంచి రాలే వర్షబిందువు
ప్రవాహంలో కలసి
సింధువుగా మారిపోదూ!
కొన్ని కోట్ల జీవరాశులకి ఆధారంకాదూ!
ఎందరో నడచిన మార్గం అనర్గళంగా సాగలేదా?
కాలానుగుణంగా ఒకింత ఒరవడిని దిద్దుకుంటే సరిపోదా?
సృష్టికే గల కేంద్రబిందువులు సింధువులుగా మారవా?'

ఎందుకో అలా నిలబడిపోయాను. ఆమె నన్ను చూసి నవ్వింది.

ఓ గువ్వల జంట దూరంగా ఎగురుతూ గూటికి చేరుకుంటోంది.

ఇది కథ కాదు

అదృష్టం బాగుండి ఓ లోవర్ బెర్త్ దొరికినప్పుడల్లా పై బెర్త్ దొరికిన ఓ గర్భవతి, వెంట ఓ ముదుసలి, ప్రక్కనే ఓ పర్వతవర్ధని సిద్ధంగా ఉంటారు నాకు. కొద్దిగా పైకి వెళతారా? అని అడుగుతారు. ఇది నాకు కొత్తకాదు. నేను ఎక్కడికెళ్లినా వందకోట్ల జనాభా నాకంటే ముందరే ఎందుకో నాకోసమే ఎదురు చూస్తున్నట్లుండి ఆ ప్రక్కన నిలబడమంటుంది. కానీ ఈసారి అలా జరగలేదు. కావటానికి ఎదురుగా ముసలి భార్యాభర్తలు కూర్చున్నప్పటికీ నన్ను ఆ మాట అడగలేదు. పాపం మొహమాటమేమోనని నేనే అన్నాను...

'మీకు పై బెర్త్ ఇచ్చారా అండీ?'

'అవునండీ' అన్నదామె.

'నేను తీసుకుంటాను. మీ వారిని ఇక్కడ పడుకోమనండి'

'వద్దండీ...' ఆవిడ చెప్పింది '...ఆయన పైన పడుకుంటారు' ఆశ్చర్యం వేసింది. చూస్తే ఎలా కుదురుతుందా అనుకున్నాను. అతనేమీ మాట్లాడటంలేదు. ఆ మొబైల్‌లో ఏ నంబరో విపరీతంగా కనెక్ట్ చేసే ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు.

'ఫోన్ ఎత్తటంలేదే' అన్నాడు.

నేను చేయగలిగిందేమీ లేదన్నట్లు ఆవిడ చేతులు కట్టుకుంది. ఆ మధ్య మా బాస్ ఒకాయన్ని కోపంగా అడిగాడు, 'ఏవయ్యా, నా కాల్ ఎందుకు ఆన్సర్ చెయ్యటంలేదు?'

'అది మీ కాల్ అని కాదు సార్, ఇది నా ఫోన్ అయినందుకు' అన్నాడు.

రైలు ముందుకు పోతోంది.

'ఏ ఊరు వెళ్లాలండీ?'

'వైజాగేనండీ', చెప్పింది ఆవిడ.

'విజయవాడలో ఒకళ్లని కలవాలండీ...' ఆయన అన్నాడు,

'...స్టేషన్‌కి వస్తానన్నారు'

'ఓ. అంత రాత్రిపూట? ముఖ్యమైన విషయం అయి ఉంటుంది మళ్లీ ఫోన్ తీసాడు. చెవి దగ్గర పెట్టుకున్నాడు.

'హలో.. అ..' మళ్లీ దిగాలుగా మొహం పెట్టాడు.

'సార్, కదులుతున్న రైల్లో కష్టమే...! ' చెప్పాను. 'ఏదైనా స్టేషన్‌లో చూడండి.'

'అదే చెయ్యాలి' అన్నాడు.

'అయినా అంత అర్ధరాత్రివేళ వచ్చి కలవాలంటే ఏదో వస్తువు ఇచ్చేయాలండీ?'

'అ... అలాగే అనుకోండి. ఇచ్చేయాలి గదండీ మరి?' ఇంతలోనే లేచి వాష్‌వైపు నడిచాడు.

'చూడండి..' అన్నాను '...ఆయనకి నడవటానికే అంత ఇబ్బందిగా ఉంది. పైకి ఎక్కి పడుకోలేరండీ.. ఇబ్బంది పడతారు.'

ఆవిడ చిన్నగా నవ్వింది.

'మీరు మరోలా అనుకోకండి..' చెప్పింది, ...క్రింద బెర్త్ ఖాళీగా ఉన్నా అది తప్పదు'

నేనూ, నా ప్రక్కనున్న ఓ అమ్మాయీ ఒకళ్ల మొహాలొకళ్లు చూసుకున్నాం.

'వయసుమీద పడ్డా ఆయనకేదైనా పట్టుదల అనుకుంటాను' అన్నాను.

'పట్టుదలా? ఇంకే వన్నానా? నో! ఆయనది చాలా సున్నితమైన మనస్తత్వం.'

'ఛా'

'అవును'

'చిన్నప్పుడు రోడ్డు దాటాలన్నా చాలా భయం. స్కూలుకు వెళ్లనని మారాం చేస్తే వాళ్లమ్మ రోడ్డు దాటించి వెంటనే పరుగున ఇటు వచ్చేసేది. మళ్లీ రోడ్డు దాటలేక అటు స్కూలుకు వెళ్లేవారట. ఆయన భయాలే ఆయన విజయాలంటారు ఈ రోజుకీ'

ప్రక్కనున్న అమ్మాయి నవ్వటం మొదలు పెట్టింది.

'అయ్యో ఆంటీ! అంటే క్రింద పడిపోగలరనే భయాన్ని తోలేందుకు కావాలని పైకి ఎక్కుతారా?'

ఆవిడ పెద్దగా ప్రతిక్రియ చూపించలేదు. చిన్నగా నవ్వి అమ్మాయిని అదే పనిగా చూసింది.

'ఏమ్మా? నువ్వూ వైజాగేనా?'

'అవునాంటీ'

'ఏం చేస్తున్నావు?'

'ఇక్కడ జాబ్ చేస్తున్నాను'

'శలవలకి వెళుతున్నావా?'

'అవునాంటీ'

'అమ్మా నాన్నా అక్కడుంటారా?'

'నాకెవరూ లేరు.'

'సారీ'

'ఫరవాలేదు. నన్ను స్పాన్సర్ చేసిన వారింటికి వెళుతున్నాను.'

'స్పాన్సర్స్ అంటే?' ఈసారి నేనడిగాను.

'నా చదువుకయ్యే ఖర్చంతా వాళ్లు పెట్టుకున్నారు.'

ఇంతలో పెద్దాయనొచ్చాడు. మొబైల్ జాగ్రత్తగా సీటు మీద పెట్టాడు.

'డోర్ దగ్గరకూడా సిగ్నల్స్ లేవు. హలో అంటారు, కట్ అయిపోతుంది' కొద్దిసేపట్లో వరంగల్ రానే వచ్చింది. అమ్మాయి లేచింది.

'అంకుల్, నాతో రండి. ప్లాట్‌ఫార్మ్ మీద నిలబడి మాట్లాడుదాం. నేనూ మాట్లాడాలి.'

ఇద్దరూ జాగ్రత్తగా క్రిందకి దిగారు. మేమిద్దరం కిటికీలోంచి చూస్తున్నాం. ఎ.సి కోచ్‌లోని గ్లాసువల్ల ఏమీ వినపడకపోయినా ఇద్దరూ అవతలి ప్రక్కవాళ్లతో బాగానే కనెక్ట్ అయినట్లున్నారు. అటూ ఇటూ చూసి లోపలికొచ్చి కూర్చున్నారు.

'మనింటికి ఖచ్చితంగా వచ్చి అమ్మాయిని చూస్తానన్నారే! మన ఫామిలీ అంటే బాగా నచ్చేసిందిట వాళ్లకి!' అని ఎంతో గబగబా చెబుతూ కూర్చున్నాడాయన.

'అవునా?'

'మరి? విజయవాడ స్టేషన్‌లో లేటయినా ఫరవాలేదు, వచ్చి కలుస్తానన్నారు'

'చిత్రంగా ఉందే!' అంది అమ్మాయి.

'ఏంటమ్మా చిత్రం?'

'ఏం లేదంకుల్. నేనూ పెళ్లి చూపుల గురించే మాట్లాడాను'

'ఛా' ఇది నేనన్నాను.

'అవును. నాకు తెలిసిన అబ్బాయి వాళ్లు నేను వెళుతున్న ఇంటికే వచ్చి చూస్తామన్నారు'

'ఎవరిని?', పెద్దాయన అడిగాడు. ఆవిడ గిల్లింది.

'ఇంకెవరిని?'

'ఓ' అని నవ్వాడు పెద్దాయన.

అలజడయి లేచాను. అమ్మాయి పైకి ఎక్కి పడుకున్నట్లుంది. పెద్దావిడ కిటికీలోంచి చూస్తోంది. విజయవాడ స్టేషన్ అది. పెద్దాయన మొబైల్ పట్టుకుని వాళ్లకోసం చూస్తున్నట్లున్నాడు. కానీ ఎవరూ రానట్టుంది. ఇంక లాభం లేదనుకుని రైల్లోకి వచ్చేసాడు. బండి కదిలింది.

'రాలేకపోయినట్లున్నారు' అన్నాడు.

'ఫరవాలేదు ఇంక పడుకోండి. కావలిస్తే తిరిగొచ్చేటప్పుడు కలుసుకోవచ్చు' అన్నదావిడ.

'కరెక్ట్. మళ్లీ ఇలాగే వెళ్లాలిగా?'

మెల్లగా పైకి ఎక్కాడు పెద్దాయన. ఇద్దరం సాయం పట్టాం.

ఆవిడ జాగ్రత్తగా దుప్పటీ కప్పి ప్రక్కనే మంచినీళ్ల బాటిల్ పెట్టి కూర్చుంది.

'మీరూ పడుకోండి' అన్నాను.

'అంతేకదా!' అంది. ఆయన కొద్దిసేపట్లోనే గురకపెట్టేసాడు.

'నిద్రపట్టింది' అన్నాను.

'ఏవిటో ఆయన ముచ్చట...' చెప్పింది, '....సంబంధం లేదూ, పాడూ లేదు. అన్నీ చక్కగా సినిమాల్లో చూపించేటట్లు చేద్దామనుకున్నాం పాపం. మా అమ్మాయి ఒక్కటీ పడనీయలేదు. కోరుకున్న వాడిని చేసుకుని అమెరికాలో స్థిరపడిపోయింది...'

'మరి ఈ ఫోన్లూ అన్నీ'

'ఏం లేవండీ. ఆ షాక్ నుండి తేరుకోలేదంతే!'

ఒక్కసారి పైకి చూసాను. పెరిగిన గెడ్డం మధ్యలోంచి చిగురుటాశలా చిన్నగా తెరచిన నోరు ఎందుకో చిన్నగా నవ్వుతున్నట్లుంది. ఉన్నదానితోకాకుండా అనుకున్న దానితో అతుక్కోమంటోంది బ్రతుకు.

ఈవిడ బెడ్ సర్దుకుంది. చిన్న లైట్ కూడా తీసేసింది.

'మీరనుకున్నారు కదా! పెద్దాయన పైకెక్కటం ఎందుకని? '

'ఏం లేదండీ. నేను పడుకున్నప్పుడు ఎక్కడికైనా లేచి వెళ్లకుండా నేను చేసిన ఏర్పాటు. మెలుకువ వచ్చినా అలా ఎట్టి పరిస్థితిలో క్రిందకి దిగరు. ఆయనకి చాలా భయం. పడుకోండి, గుడ్‌నైట్'

'గుడ్‌నైట్' అన్నాను కానీ నిద్రపడుతుందనే ఆశలేదు. బయటకి చూస్తూ కూర్చున్నాను. అంతా చీకటే

ఎందుకో ఇంత చిమ్మ చీకటిలో కూడా అందరినీ రమ్మంటూ ఓ లైట్ వేసుకుని అలా సాగిపోతోందీ బండి.

(కవిత అందించిన వారు వేదాంతం వేంకట సత్యవతి)

Post your comments

(వచ్చేనెల మరో కవితకి మరో కథ - కవ్వింత కథ!)